Hungária-Kávéház terraszán a külföldi utról hazatért **Zsiga Ernő** triója hangversenyez

„Kortünetek és korfeladatok"

Dr. Blazovich Jákó előadása a Szent Imre-kollégium ifjusági értekezletén

Péntek délelőtt zajlott le a csanádi egyházmegye papságának értekezlete a püspöki intézetek dísztermében Raskó Sándor apostoli kormányzó elnökletével. Az uj egyházfő először jelent meg ilyen méltóságában paptársai között, akik éppen ezért meleg ünneplésben részesitették. Dr. Henny Ferenc főesperes keresetlen szavakkal üdvözölte az apostoli adminisztrátort és biztositotta a papság ragaszkodásáról. Raskó Sándor válaszában kiemelte, hogy ő a csanádi papság kebeléből nőtt ki és éppen ezért meg fogja érteni őket minden ügyükben.

Az ezután következő nagyszabásu ifjusági értekezlet első szónoka dr. Blazovich Jákó főiskolai tanár volt. »Kortünetek és korfeladatok« cimmel mondotta el szellemtörténeti alapozottsággal előadását. Blazovich professzor, Ottó királyfi egykori nevelője széleskörü irodalmi tevékenysége folytán jól ismert a müvelt magyar közönség előtt főleg kulturbölcseleti munkái révén.

— A mai háborura jellemző — mondotta —, hogy nemcsak gigantikus méretü hadseregek csapnak össze, hanem eszmék, világnézetek, sőt gyanus mitológiák is. A küzdő felek uj embertipust kinálnak a világnak. Mintha Nietzsche beteges viziója érvényesülne: »Umwertung aller Wierte«. — Az uj rend félrelökte az egyént, amelynek értékét Krisztus nem győzte magasztalni és örök élettel buzditani. A kollektiv társadalmak csak a tömeget tekinti értéknek. Ez a világnézeti tévedés az ember szociális jellegének tulhajtásából ered. A közösség lett az uj bálvány, mely elnyeléssel fenyegeti az egyént és egyéniséget. Az uj közösségi alakulatok nem tartják tiszteletben az egyén legelemibb jogát, vallási, politikai, gazdasági, világnézeti vonatkozásban. Pedig az igazságos társadalmi rend nem alakulhat ki addig, amig az ember egyéni és szociális igényei teljes harmoniába nem jutnak. Semmiféle szociológiai Magna Charta nem feledkezhetik meg arról, hogy minden ember egyénisége végtelen érték és nemcsak egy tégla a hatalmas társadalmi közösségben. A mi ifjuságnevelésünk tehát nem tömegnevelés, hanem az egyéni élet megbecsüléséből sarjad.

Az illusztris előadó ezután mély filozófiai meglátásokkal világitott bele a keresztény családnevelés, társadalomnevelés praktikus kérdéseibe.

A nagy tetszéssel fogadott beszéd után Bánhidi László móravárosi káplán beszélt a leányifjuság vezetéséről, majd dr. Korompai Tibor váci püspöki titkár tartott igen érdekes előadást a szervezés problémáiról.

A három értékes előadást élénk vita követte, melyben dr. Becker Vendel főigazgató, dr. Halász Pál, Majtényi Béla, Reibel Mihály országgyülési képviselő vettek részt.

A konferencia, amelyet dr. Horváth Lajos, az egyetem Szent Imre kollégiumi igazgatója rendezett és anyagiakkal támogatott, déli 1 órakor ért véget.

Majtényi Béla

Gyilkosság a szentesi sportuszodában

Ismeretlen tettes szivenlőtte Hódi János rendőrségi segédhivatali vezetőt

Szentes, augusztus 27. Szentesen Hódi Sándor 53 éves rendőrségi segédhivatali vezetőt a városi parkban fekvő sportuszoda rendőrségi öltözője mellett egy nyugszékben átlőtt szivvel, holttan találták. Azonnal rendőri bizottság szállt ki a helyszinre és megállapitotta, hogy az 53 éves rendőrségi tisztviselő halála a kora reggeli órákban következett be. A gyilkos golyó a szíven áthatolva keresztülment a nyelőcsövön és percek alatt végzett Hódi Sándorral.

A bizottság megállapitotta, hogy Hódi Sándor igen korán ment az uszodába, mivel senki sem látta őt odaérkezni. A rendőrtiszt közel három óra hosszat ült a nyugágyba, mire rátaláltak. Néhány korai fürdővendég látta a rendőrtisztet a nyugágyban, de nem is gondoltak arra, hogy már halott.

A nyomozóbizottság öngyilkosságot állapitott meg az első pillanatban, de néhány óra mulva érdekes mellékkörülményekre derült fény, amely egészen ellentétes irányt adott a nyomozásnak. A feltevés szerint öngyilkos lett Hódi Sándor, azonban mégis vannak olyan bizonyító erejü mozzanatok, amelyek gyilkosságra engednek következtetni. Az automatapisztolyból a kilőtt töltény hüvelye ugyanis pontosan az ellenkező irányba repült ki a fegyverből, mint arra a rendőrtiszt holttestének helyzetéből következtetni lehetett. A nyomozás igen erélyesn folyik, hogy az öngyilkosság, vagy gyilkosság hátterét tisztázhassák.

Közben Hódi Sándor holttestét Hódmezővásárhelyre szállitották, hogy ott szülővárosában temessék el.

Ki a virágot szereti...

(A Délmagyarország munkatársától) Költők élményeiket versekbe rögzitik, tudósok könyvekben közlik gondolataikat, a nép bölcsesége és igazsága közmondásokban száll szájról szájra. Mi azonban nem nagy horderejü megállapitásokat akarunk ráerőszakolni az olvasóközönségre, csupán egyet próbálunk tudatositani benne a saját érdekében.

Ahogyan vannak élmények, amelyeket jobb lett volna, ha nem irnak meg, gondolatok, amelyeket ujabb felfedezések gyömöszölnek maguk alá, ugy tévedhet a közmondások igazsága is.

Nemrégen, az augusztusi csillaghullás, a boldfényes este és a szende szőkeség szerzette szeplőtlen alkalommal — hiszen ránk mindig nagy hatással volt a hamvas hangulat — kimentünk Ujszegedre. Az emberi jóindulat palántálta padokon mindenütt a »közösségi érzés« az uralkodó. Itt nincs szükség diktaturára, mert befolyásolható a gyengébb fél, — azért hát továbbmentünk a rózsaliget felé.

Az időtlen hangulatban, amelyet a látott és érezni kivánt élmények csepegtettek belénk, nem néztünk órát, fejünk felett igy haladt el az idő. Már jócskán benn barangoltunk az éjszakában, amikor lopózkodó alakra lettünk figyelmesek. A vérbeli riporter ilyenkor szimatolgat, gondolván arra is, hogy a nyomravezető 500 pengő jutalmat kaphat, mivel a rendőrség nem ér rá elfogni a gonosztevőket, — ezért méla lesbe állottunk.

Nem tellett bele egy bolhaugrásnyi öt perc, a rózsaliget legszebb rózsája felé kuszott egy kivehetetlenségig leplezett fekete test. Ez csak nő lehet — gondoltuk magunkban —, azok szerelnek minden titoknélküliségük mellett is titokzatosak lenni. Eme cáfolhatatlan és tévedésmentes megállapitásunk után a szende szőkeséggel behuzódunk a közeli bokorba, hogy észre ne vegyen a tolvaj.

Közben lassan kigyózva halad a rózsató felé az árny, majd egészen közel érve az egyik rózsafához, felemelkedik és leszakitja a legszebb rózsát.

Erre mi, usgyi neki, vesdd el magad, kiugrunk a rejtekhelyünkről! A hirtelen támadástól és a felfedezés rémületéből ocsudó meglepett alak pedig arra a kérdésünkre, hogy mi van összeszoritott öklében, azt feleli:

— A jóság jelvénye...

További faggatásunkra már nagyképü lesz:

— Nem tetszik ismerni azt az örökszép és egyuttal örökértékü közmondást: »Ki a virágot szereti, rossz ember nem lehet!« Mert ha igen, minden gyanusnak látszó körülmény ellenére is, tessék elengedni.

Ha azonban már nyomozunk, haladjunk tovább:

— Lakhelye, illetősége?

— Tápéi vagyok kérem, tápéi, testestül, lelkestül.

Erre, mert a világot rengető gondolatok és az ihletett érzések, a kicsikart pillanatok és a felajzott lelkiállapot ritkán érvényesitett nászából kászálódnak elő »szabadlábra helyeztük« az ügyesen védekező foglyot és leirtuk tanulságképpen az alábbi versikét:

Aki a virágot
igazán szereti,
nem lehet rossz ember,
nem lehet szegedi.

*

Sok emberbe vezérelvvé és öröknek tetsző igazsággá vált ez a mondás: »Vérszagra gyül az éji vad«. Mi is azt tartjuk, oda menjünk hát, ahol gazdagodhatunk tapasztalatokban. A tapasztalatnak azonban nincsen megszabott utja. Bizonyitja ezt az is, milyen véletlenül döbbenhetünk rá a szépségekre és a jelentőségekkel biró dolgokra. Ahogy Newton, amikor a szél almát rázott a fejére a fáról, ebből az egyszerü tényből megállapitotta, hogy kleptomániás a mi jó öreg Földünk (tudniillik testéhez enyvezi a tárgyakat), mi sem gondoltunk arra, hogy hol válhatunk jó pappá, aki holtig tanul és hol ássuk magunk alá a hirnév alapkövét?

Csendesen szemlélődünk a Stefánia-parkban, amikor épp a legkellemesebb ábránd közben jelenik meg a láthatáron a főszerkesztő ur és mondja:

— Hát maga, fiam, igy jár az anyag után!

Pedig semmi ok nem lehet panaszra, hiszen épp téma után leskelődünk, mint Szép Ilonka után az Igazságos, bár a rossz nyelvek azt mondják, a lányok karján ez meddő kisérlet. Igy veszünk észre szemlélődés közben egy öregurat, aki a Stefánia-park madarait etetgeti. Olyan, mint szótlan szent Ferenc, akiért repesnek a madarak.

— Te kis bolond, hát nem látod? — szakitja meg az éber csendet.

Ez annak a szürke mellényes kényeskedőnek szól, amelyik mit sem törődve a jóakarattal, a földbe ágyazott ivzcsap mellett fürdik. A fekete ruhás bácsit azonban nem zavarja ez a különc, hanem a magával hozott kenyérből apró ,csipetnyi morzsákat kerekitve tovább szórja azokat a vidám madárseregnek.

Gondolva ujszegedi kalandunkra, közelebb bátortalankodunk s beszélgetni kezdünk régi időkről, amikor a verebecskéknek még kalácccsal kedveskedtek.

— Hát bizony, nam, neked megmondhatom ez a kenyér is, amit igy szétszórok a madaraim között, fekete kenyér.

— Kinn lakom, nam — folytatja a feketés öregur — Somogyitelepen, de mint nyugdijas, visszakivánkozom Szegedre, az igaziba.

Akkor döbbenünk rá az Ujszegeden használt vers másik variációjára:

Aki a madarat
kenyérrel eteti,
feketén teheti;
nem lehet szegedi.

Aki máskép tudja, cáfolja meg.

Kiss Miklós

1943
szeptember
1
Itt az ideje:
fizessen elő a
Délmagyarországra

A Délmagyarország
A JÖVŐT ÉPITI